

Het Comité-Generaal der Tweede Kamer van Dinsdag 4 April.

De Ministers begeven zich naar de vergaderzaal. Van links naar rechts: de heer Cort van der Linden, Minister-President en Minister van Binnenlandsche Zaken; de heer Bosboom, Minister van Oorlog; de heer Rambonnet, Minister van Marine; de heer Loudon, Minister van Buitenlandsche Zaken. (*foto's „Rembrandt"*.)

DE STRIJD IN HET WESTEN.

Een Duitsche granaat ontploft juist boven de loopgraven der Canadeesche hulptroepen.

Zij was in gesprek met een kleinen jongen, het oudste zoontje des huizes en Dunny kon zien aan haar gebaren, dat zij zeer veel belang stelde in het onderwerp van het gesprek. Nu hoorde hij haar lachen, een prettigen lach. Een oogenblik later wendde zij het gelaat om en haar oogen ontmoetten zijn starenden blik, doch ze keek hem aan zonder een zweem van herkenning, met de onverschilligheid waarmee ze een vliegje zou hebben nagestaard.

Dunny, de zeer gevleide, veelgezochte Dunny, voelde zich meer dan ooit beleedigd. Onverschilligheid kwetste hem meer dan openlijke afkeer zou gedaan hebben. Een krankzinnig verlangen aan dat meisje te vragen wat zij bedoelde met hem te behandelen als vuil onder haar voet, beving hem, doch — wat moest hij zeggen? Zij gaf hem toch geen aanstoot! Ze deed alleen of hij er niet was en ging hem op een haar eigen trotsche wijze uit den weg.

Den volgenden morgen, toen Dunny den uitgestrekten tuin doorwandelde, kwam hij juffrouw Wensma tegen; ze had de handen vol rozen en kamperfoelie en leek de verpersoonlijking van jeugd en bekoorlijkheid. Zij wilde den jongen man voorbijgaan met een onmerkbaar hoofdknikje, doch hij trad haar in den weg.

„Heeft u mij voor altijd doodverklaard?" vroeg hij kort.

„Ik heb nog niet de moeite genomen en tijd gevonden een dergelijk besluit te nemen," zei ze, terwijl de schaduw van een glimlach om haar lippen speelde.

„Ik . . ben niet gewoon . . ." begon Dunny weer, doch ze viel hem in de rede.

„En *ik* ben niet gewoon tot menschen te praten, die duidelijk blijken geven niet te willen spreken tot mij. U was niet bepaald een aangenaam tafelgenoot aan het diner gisteravond!"

Haar donkere oogen, vol spot, ontmoetten onbevreesd de zijne.

Dunny voelde de woede weer in hem opbruisen.

Het was toch ongehoord, dat een jong ding, nauwelijks uit de korte rokken, hèm uitlachte en ter verantwoording riep!

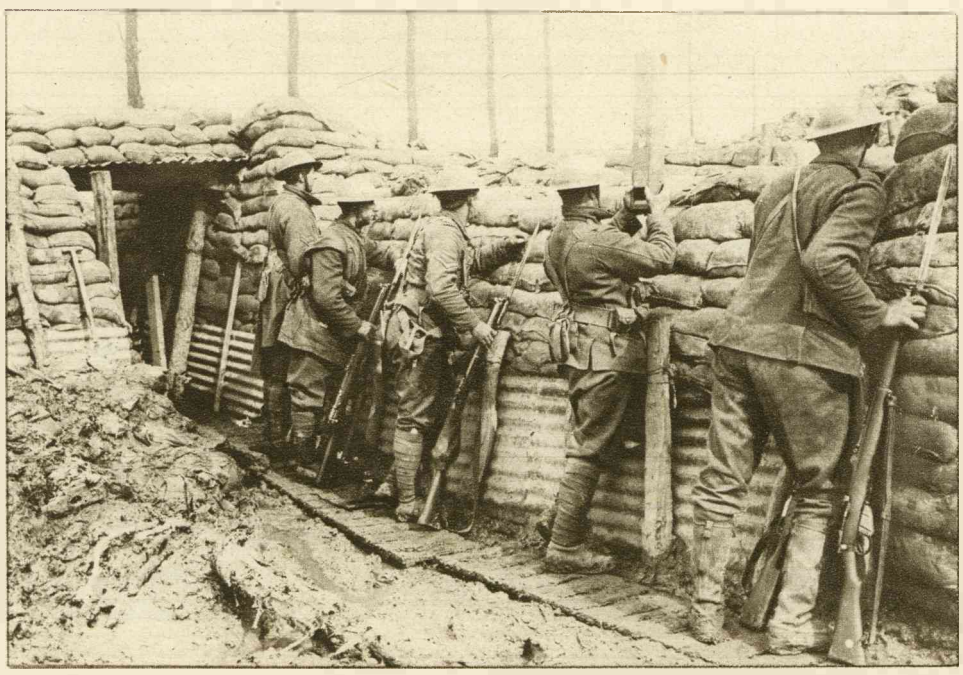
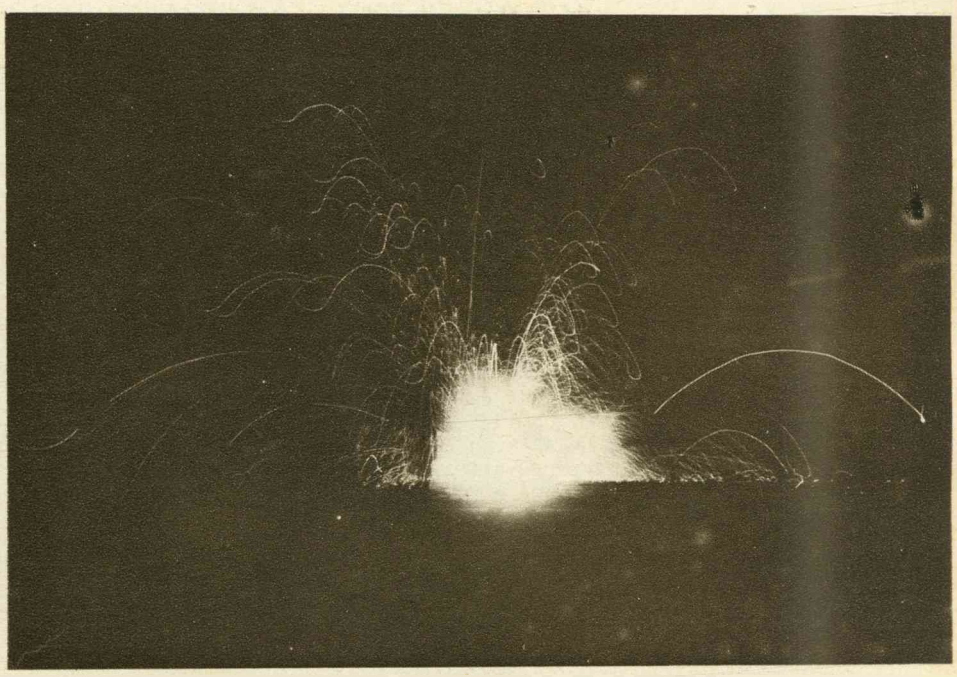
Zijn gelaat nam zulk een uitdrukking van geblaseerdheid en hautaine verontwaardiging aan, dat het jonge meisje het opeens uitschaterde van de pret.

„Kostelijk!" riep ze uit. „'t Is vergeefsche moeite om je tegenover mij gewichtig voor te doen. Ik heb zes broers en ik weet dus volkomen hoe ik moet omgaan met . . jongens!"

Jongens! Dunny staarde haar in sprakelooze verbolgenheid aan. Neen, maar, dat was a-bo-mi-nabel!

„Ik weet in welk stadium je bent," ging de jonge dame onverstoorbaar voort. „Je bent nu in het „blasé-stadium", is 't niet zoo?" Ze wendde haar hoofd een weinig ter zijde en keek hem onderzoekend aan. „'t Komt wel wat laat, maar je zult het moeten doormaken evenals de mazelen en andere kinderziekten.

Je zult je veel beter gevoelen als 't voorbij is!"

DE STRIJD IN HET WESTEN.

Links: Canadeesche Infanterie in afwachting van een aangekondigden vijandelijken overval. *Rechts:* een granaat-ontploffing bij nacht vóór de Britsche loopgraven.